

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci žalobce: **Ing. K.L., „X“**, zastoupeného JUDr. Alicí Bártkovou, M.E.S., advokátkou se sídlem Rubešova 83/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2009 č.j. 4768/DS/09, ev. č. 165738/2009/Sur,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 21.9.2009 č.j. 4768/DS/09, ev. č. 165738/2009/Sur se **zrušuje pro nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 4768/DS/09, ev.č. 165738/2009/Sur ze dne 21.9.2009, kterým bylo rozhodnuto, že odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností-oddělení přestupků ze dne 28.7.2009, č.j. MgMT-SČ 143811/PŘ/6381/2008/Pd, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 7 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit úhradu nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč, se zamítá pro opožděnost.

Žalobce v žalobě namítá, že orgán policie vystavil v den údajného spáchání přestupku oznámení o přestupku. Takovouto listinu však zákon nezná. Žalobce se domnívá, že orgán policie měl ve smyslu ustanovení § 18 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, sepsat protokol, což neučinil. Trvá na tom, že na základě nezákonného postupu příslušného orgánu nelze dosáhnout zákonného rozhodnutí ve věci.

Dále uvádí, že se řádně z jednání, které se mělo konat dne 15.7.2009, omluvil, a to jak telefonicky, tak i následně bezodkladně s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu zaslal prvostupňovému orgánu písemnou omluvu včetně lékařské zprávy. Prvostupňový orgán tak měl dle jeho názoru stanovit nové datum ústního projednání věci, což se nestalo. Žalobce se domnívá, že byl tímto postupem prvostupňového orgánu zkrácen na svých právech.

Dále namítá, že rozhodnutí prvostupňového orgánu mu bylo doručeno až dne 19.8.2009 a nikoli tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí dne 10.8.2009. V průběhu doručování zásilky došlo k tomu, že žalobce nebyl poskytovatelem poštovních služeb zastížen a zásilka byla uložena. Avšak na oznámení o uložení zásilky bylo vyznačeno chybné datum, do kdy má být zásilka vyzvednuta – byla vyznačena doba 15 dní uložení namísto 10 dní. Jelikož z oznámení poskytovatele poštovních služeb nemohl poznat, co má být obsahem uložené zásilky, přišel si žalobce vyzvednout zásilku v souladu s oznámením do 15 dní od jejího uložení. V té době však již byla zásilka vrácena prvostupňovému orgánu, aniž by si ji žalobce mohl v oznámené lhůtě 15 dní vyzvednout. Ihned po zjištění této chyby žalobce kontaktoval prvostupňový orgán a sdělil mu, že ze strany poskytovatele poštovních služeb došlo k chybě. Proto prvostupňový orgán vypravil zásilku znovu, přičemž podání u poskytovatele poštovních služeb bylo učiněno dne 14.8.2009, tedy až po dni 10.8.2009, kdy mělo údajně dojít k doručení zásilky. Opětovně vypravená zásilka byla žalobci doručena dne 19.8.2009. Z uvedeného je dle žalobce patrné, že nemělo dojít k aplikaci ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, tzv. fikci doručení, neboť zásilka obsahující prvoinstanční rozhodnutí nemohla být žalobcem fyzicky u poskytovatele poštovních služeb ve lhůtě 10 dní vyzvednuta. Z uvedeného důvodu se žalobce nemohl seznámit s obsahem zásilky, ani nemohl podat odvolání ve lhůtě, kterou uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, tj. nejpozději ke dni 26.8.2009. Žalobce trvá na tom, že pokud měl žalovaný pochybnosti o datu doručení, měl je vyložit v duchu principu v pochybnostech ve prospěch účastníka řízení.

Žalobce se domnívá, že shora popsaným jednáním došlo k nesprávnému postupu ve věci, čímž byla porušena práv a žalobce především ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Ve věci totiž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalobci totiž bylo zcela znemožněno uplatnit na svou obranu příslušné věcné a materiálně právní námitky.

Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že uvedený přestupek se měl údajně stát při jeho průjezdu obcí Křižanov. Z fotografie pořízené policií není zcela jasné, jaká osoba předmětné vozidlo řídila, přičemž policie zastavila žalobce až cca 2 km za obcí. Nelze tedy s jistotou tvrdit, že v době údajného spáchání přestupku předmětné vozidlo skutečně řídil žalobce. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že silničním radarovým rychloměrem byla měřena rychlost nedlouho před vypršením platnosti ověření. Může se tak důvodně domnívat, že silniční radarový rychloměr již nemusel splňovat potřebná kritéria. Vzhledem k procesním pochybením správních orgánů neměl žalobce možnost ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č.

505/1990 Sb., o metrologii, vyžádat si ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku použitého silničního radarového rychloměru.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvádí, že z doloženého spisu je zřejmé, že předmětné oznámení Policie ČR obsahuje všechny náležitosti, které jsou stanoveny v příslušných ustanoveních § 58 zákona o přestupcích. Proto bylo správně prvostupňovým orgánem na základě těchto dostupných písemných důkazních materiálů vystaveno předmětné rozhodnutí. Tuto námitku považuje žalovaný za nedůvodnou.

K námitce omluvené neúčasti na jednání dne 15.7.2009 dále uvádí, že žalobce si zásilku, která obsahovala předvolání k ústnímu jednání na den 15.7.2009, vyzvedl v dostatečném předstihu dne 30.6.2009. V tomto předvolání byl řádně poučen, že podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného, pokud se k ústnímu jednání nedostaví bez náležité bezodkladné písemné omluvy nebo důležitého důvodu. Přesto se žalobce tohoto jednání nezúčastnil ani se bezodkladně písemně neomluvil. Dle doloženého spisového materiálu se jednalo již o třetí předvolání obviněného k ústnímu jednání. V prvních dvou případech správní orgán omluvu žalobce akceptoval, a to přes to, že v obou případech bylo předvolání k jednání doručeno s dostatečným předstihem. Ale ve třetím případě, kdy byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 15.7.2009, se však na toto jednání nedostavil. Vzhledem k tomu, že byl v předvolání upozorněn na povinnost bezodkladně se písemně omluvit, což neučinil, a protože nesplnil ani pětidenní lhůtu uvedenou v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, vydal prvostupňový orgán oprávněně 28.7.2009 předmětné rozhodnutí, a to v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Teprve následně až dne 3.8.2009, tedy 19 dní po termínu jednání, byla doručena prvostupňovému orgánu písemná omluva žalobce. Proto žalovaný i tuto námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

K námitce vadného doručení prvostupňového rozhodnutí žalovaný vádí, že ze spisové dokumentace je zřejmé, že zásilka obsahující rozhodnutí byla doručována v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 správního řádu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a vzhledem k tomu, že adresát nebyl zastižen, byla tato písemnost uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a adresát byl dne 31.7.2009 vyzván vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky, aby si uloženou písemnost vyzvedl do 15 (10) dnů. Uvedené poučení však obsahuje i poučení, ve kterém je uvedeno, že jestliže si adresát zásilku nevyzvedne ve lhůtě do 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. V souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu se tedy v daném případě předmětná písemnost považuje za doručeno dnem 10.8.2009. Proti rozhodnutí bylo možno podat v zákonné lhůtě 15 dnů odvolání, což nebylo učiněno, a proto toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 8. 2009. Žalobce podal odvolání až dne 2.9.2009 (po obdržení opakovaně zaslání rozhodnutí), tedy dle názoru žalovaného opožděně. V uvedeném případě dle žalovaného byla tedy oprávněně a v souladu se zákonem uplatněna fikce doručení a proto i tuto námitku považuje žalovaný za nedůvodnou.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě replikou, ve které uvedl, že dle jeho názoru žalovaný zcela účelově opomíjí skutečnost, že ve smyslu § 18 správního řádu

o tzv. jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Tedy oznámení ve smyslu § 58 zákona o přestupcích, aby skutečně mohlo v dané věci dojít k vydání zákonného rozhodnutí, muselo předcházet sepsání protokolu ve smyslu § 18 správního řádu. Za situace, kdy žádný takovýto protokol zřejmě není k dispozici, nemohlo tedy v dané věci ani dojít k vydání zákonného rozhodnutí. To z důvodu, že nedodržením § 18 správního řádu nebyl v dané věci dodržen zákonný postup.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný uvádí ve svém vyjádření takové znění § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, které vůbec neodpovídá jeho skutečnému znění. Ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné se případně z ústního jednání náležitě omluvit. Písemnou omluvu zákon nevyžaduje. Žalovaný ve svém vyjádření zcela opomíjí tu skutečnost, že důvodem omluvy z jednání byl akutní úraz nastalý v den jednání, a to dne 15.7.2009. Žalobce se omluvil ihned dne 15.7.2009 způsobem, který byl možný, a to telefonicky. Tím byl zcela naplněn požadavek náležité omluvy ve smyslu uvedeného ustanovení. Důvody omluvy, tedy akutní úraz oka ze dne 15.7.2009 žalobce doložil řádně a dostatečně lékařskou zprávou.

Dále uvádí k otázce doručení prvoinstatčního rozhodnutí fikci, že odkaz žalovaného na § 24 odst. 1 správního řádu je zcela nelogický tzv. „důkaz v kruhem“. Tím, že zákon stanoví podmínky tzv. fikce doručení, Totiž ještě nelze prokazovat, že takovéto zákonné podmínky skutečně byly v konkrétním případě splněny. Žalobce nikterak nemohl tušit, co je obsahem zásilky uložené dne 31.7.2009 a proto si ji šel vyzvednout v poučení uvedené patnáctidenní úložní lhůtě. V té době však již zásilka byla vrácena odesílateli. Žalobce trvá na tom, že za dané situace bylo třeba aplikovat princip v pochybnostech ve prospěch účastníka řízení. Námitka žalovaného, že zde měl být aplikován § 24 odst. 1 správního řádu je tedy naprosto nesprávná, účelová a zkreslená. To vše zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nemohl vůbec tušit, co je obsahem zásilky uložené dne 31.7.2009. Tedy výklad a postup namítaný ve vyjádření žalovaného by naopak dle názoru žalobce vedl ve svém důsledku s ohledem na okolnosti případu k zásadnímu a nepřípustnému popření práv žalobce dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a k popření základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 a následujících správního řádu. Žalovaný totiž naprosto prokazatelně postupoval v rozporu s § 23 odst. 4 správního řádu. Tuto skutečnost se ve svém vyjádření zjevně zcela účelově snažil bagatelizovat dovolávaje se ustanovení § 24 správního řádu. To vše i přes zjevnou a prokázanou skutečnost nesprávného poučení žalobce o úložní době zásilky, což pak i zcela zjevně znemožnilo žalobci řádně hájit svá práva podáním odvolání. Zásilka totiž byla vrácena odesílateli ještě před uplynutím lhůty uložení, o níž byl žalobce (nesprávně) informován.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce vyjádřili souhlas s takovýmto projednáním věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Vzhledem k výroku napadeného rozhodnutí a k samotnému obsahu jeho odůvodnění se soud zabýval pouze otázkou včasnosti podaného odvolání. Ostatními námitkami se soud nemohl v tomto rozhodnutí zabývat, neboť o skutečnostech, k nimž se tyto námitky vztahují, nebylo napadeným rozhodnutím rozhodováno.

V ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že nebyl-li v případě doručování fyzické osobě adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. V ustanovení odstavce 4 téhož ustanovení je uvedeno, že se adresát vyzve vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

V ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu je stanoveno, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.

Uvedené ustanovení správního řádu jsou v tomto znění účinná od 1.7.2009.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvoinstanční orgán předal k poštovní přepravě prvostupňové rozhodnutí adresované žalobci dne 29.7.2009. Ve správním spise je založena obálka, kterou pošta vrátila i se zásilkou prvoinstančnímu orgánu. Z údajů na obálce vyplývá, že adresát nebyl dne 31.7.2009 zastížen, poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 31.7.2009; výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána na adrese žalobce. Dále z obálky vyplývá, že zásilka byla uložena do 10.8.2009, zásilka nebyla vyzvednuta ve stanovené lhůtě a byla doručena zpět prvostupňovému orgánu dne 12.8.2009. Dále z obsahu správního spisu vyplývá prvostupňové rozhodnutí bylo opakovaně žalobci doručováno. Dne 19.8.2009 byla zásilka s opakovaně doručovaným rozhodnutím uložena na poště k vyzvednutí a dne 21.8.2009 si žalobce předmětnou zásilku vyzvedl.

Pro posouzení daného sporu je rozhodující, zda zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí byla řádně v souladu s právními předpisy doručována žalobci a zda byly splněny veškeré podmínky pro možnost uplatnění doručení pomocí fikce. Dle právní úpravy účinné v době doručování platilo v souladu s § 23 správního řádu pravidlo, že zásilka určená adresátovi se po deseti dnech uložení vhadzuje do poštovní schránky adresáta. Aby se neuplatnilo toto pravidlo, musí správní orgán takový postup vyloučit. V daném konkrétním případě byla obálka upravena takovým způsobem, že neobsahovala žádné výslovné vyloučení možnosti vhození zásilky po skončení úložní lhůty do poštovní schránky adresáta. Vyloučení možnosti následného vhození zásilky do poštovní schránky adresáta musí být seznatelné nejen pro doručující orgán, ale musí jednoznačným způsobem vyplývat i z poučení zanechaného adresátovi zásilky. V předmětném případě je na obálce černým fixem překryt určitý text. V důsledku škrtnutí černou barvou je zcela nečitelný. Porovnáním s jinými doručenkami obsaženými ve správním spise soud zjistil, že se jedná o text „NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY“. Úpravu, v důsledku které se uvedený text stal zcela nečitelným nelze dle soudu považovat za jednoznačný a nezaměnitelný projev vůle správního orgánu se záměrem

vyloučit aplikaci obecného pravidla při doručování, tedy vyloučit vhození zásilky do adresátovy poštovní schránky po uplynutí úložní doby. Pokud zákon umožňuje správnímu orgánu projevem jeho vůle vyloučit aplikaci určitého pravidla, musí takový projev vůle být jednoznačně patrný. V daném případě tedy musí být ze samotné zásilky i z poučení o uložení zásilky jednoznačně patrné, že nedojde k následnému vhození zásilky do poštovní schránky adresáta a zásilka bude vrácena správnímu orgánu. Pokud by tato skutečnost nebyla z poučení jednoznačně patrná, mohl by adresát vycházet z předpokladu, že po uplynutí úložní lhůty mu bude zásilka doručena do poštovní schránky a mohl by se na tuto skutečnost i spolehnout. Soud zdůrazňuje, že z obálky založené ve spise, ve které bylo doručováno žalobci prvostupňové rozhodnutí žádným způsobem nevyplyvá, že by bylo vyloučeno vhození zásilky do poštovní schránky adresáta po marném uplynutí úložní lhůty. Přesto zásilka po uplynutí desetidenní úložní lhůty nebyla vhozena do poštovní schránky žalobce, ale byla vrácena zpět správnímu orgánu. Tímto postupem nedošlo k dodržení všech ustanovení nové úpravy doručování ve správním řízení účinné od 1.7.2009. Novinkou v této nové úpravě je právě to, že pravidlem se stává, že po marném uplynutí úložní lhůty se zásilka vhodí do poštovní schránky adresáta. Smyslem zavedení tohoto postupu bylo omezení formálnosti doručování a zvýšení faktických šancí adresáta se s doručovanou písemností seznámit. Institut vhození do schránky působí ve prospěch účastníků jako určitá kompenzace tvrdých důsledků povinné doručovací adresy a omezení možnosti vyslovení neúčinnosti doručení. Soud zastává názor, že právě s ohledem na význam uvedeného postupu, který je zakotven v právním řádu za účelem ochrany práv účastníků řízení, je nutno trvat, aby v případě, že správní orgán chce uplatnit doručení v souladu s ustanovením § 24 správního řádu tzv. fikcí doručení, byla splněna všechna pravidla týkající se doručování, tedy včetně vhození zásilky po marném uplynutí úložní lhůty do schránky adresáta, nebo výslovného vyloučení takového postupu ze strany správního orgánu.

Na tomto místě soud rovněž poznamenává, že dle potvrzení vedoucí pošty Praha 96 ze dne 5.10.2009 skutečně došlo k nesprávnému poučení o délce doby uložení předmětné zásilky. Pracovnice pošty dle tohoto potvrzení skutečně oznámila dobu uložení zásilky jako dobu patnáctidenní a zásilku vrátila odesílateli již po deseti dnech.

V daném konkrétním případě tedy nebyla předmětná zásilka po marném uplynutí úložní lhůty vhozena do poštovní schránky žalobce ani nebyla ze strany prvostupňového správního orgánu tato možnost výslovně vyloučena. Rovněž došlo ze strany pracovnice pošty k nesprávnému poučení o délce doby uložení zásilky. V důsledku nesprávného postupu držitele poštovní licence, který zásilku doručoval, tedy nebyly dodrženy beze zbytku veškeré předpisy vztahující se k doručování. Vzhledem k nedodržení veškerých zákonných postupů pak správní orgán nemohl dle názoru soudu s nevyzvednutím předmětné zásilky spojit účinky doručení prostřednictvím fikce doručení. Této skutečnosti si byl správní orgán zřejmě vědom, neboť aniž by byl ze správního spisu patrný jakýkoliv vnější podnět, přistoupil správní orgán k opakovanému doručení prvostupňového rozhodnutí. I toto druhé doručování bylo provedeno stejnou kvalifikovanou formou. Při druhém pokusu byla zásilka řádně doručena dne 21.8.2009.

Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo předáno k poštovní přepravě dne 2.9.2009. Vzhledem k výše uvedenému soud zastává názor, že lhůta pro podání odvolání počala běžet až ode dne skutečného doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci, tedy ode dne 21.8.2009, kdy se teprve předmětné rozhodnutí dostalo skutečně do sféry jeho dispozice.

Poslední den lhůty pro podání odvolání v daném případě tedy uplynul v pondělí dne 7. 9. 2009. Předmětné odvolání žalobce tedy bylo podáno včas a nebylo opožděné.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném stanovení okamžiku doručení prvostupňového rozhodnutí a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Prvoinstančním rozhodnutím se soud při svém rozhodování nezabýval, neboť předmětná nezákonnost se týkala výhradně napadeného rozhodnutí. V dalším řízeních bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 640,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby poskytnuté JUDr. Alicí Bártkovou, M.E.S., v řízení před krajským soudem po 2 100,- Kč (dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, převzetí věci, podání žaloby a podání repliky), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 440,- Kč odpovídající DPH.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. V souladu s ustanovením § 102 s.ř.s. může kasační stížnost podat i osoba zúčastněná na řízení. Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 14. října 2010

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová